

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ! ΘΙΑΣΟΣ ΚΑ-  
ΤΕΡΙΝΑΣ: ΚΟΛΕΤ: «Τὸ Χρυσὸ μου»

Διαβάζοντας ἓνα ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα τῆς Colette—τὴν σειρὰ τῶν Claudine, ἢ τὴν Sido ἢ τὴν Vagabonde ἢ τὸ Duo ἢ τὸ Cheri ἢ τὴν Julie de Carneilhan—, νοιώθει κανεὶς μιὰ παράξενη γιὰ βιβλίον εὐχαρίστηση, μιὰν ἡδονὴ ὀσφρητικὴ καὶ γευστικὴ μαζί. Σὰ νὰ δαγκώνει μιὰ φέτα ὄριμο πεπόνι. Γιατὶ τὸ ὕφος τῆς Colette ξεχωρίζει ἀμέσως.

Ἐνα ὕφος ἀπολύτως προσωπικόν, γυναικεῖο, ζωντανά ὑποβλητικόν πού τὴν ἔκανε μιὰ δόξα τῶν Γαλλικῶν Γραμμάτων.

Τὸ ὕφος αὐτὸ ὅπως γενικά καὶ τῶν περισσότερῶν μυθιστορημάτων χάνεται στὴ σκηναϊκὴ μεταγραφὴ. Καὶ τόσο ἡ Vagabonde ὅσο καὶ τὸ Cheri πού εἶχε μεγαλύτερη ἐπιτυχία, μ' ὄλο πού ἡ μεταγραφὴ τους γίνηκε ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Colette μὲ συνεργασία τοῦ Marchand—ἢ ἴσως πιὸ πολὺ γι' αὐτὸ γιατί οἱ πιὸ πετυχημένες μεταγραφές μυθιστορημάτων ἔχουν γίνῃ ἀπὸ ξένους, ἀπὸ θεατρικούς συγγραφεῖς πού πέρνουν ἀπὸ τὸ μυθιστορηματὰ δραματικά στοιχεῖα καὶ τὰ δίνουν σὲ θεατρικὴ γλῶσσα— γυμνωμένα ἀπὸ τὸ μαγικὸ ὕφος τους, παρουσιάζονται σὰν προσωπικὲς περιπέτειες πού δὲν ἀγγίζουν τὴν καρδιά καὶ τὶς αἰσθήσεις μας.

Πιὸ πολὺ γιὰ ἓνα κοινὸ σὰν τὸ Ἑλληνικὸ πού ἡ ζωὴ καὶ τὰ αἰσθήματά του τόσο

μακρὰ βρίσκονται ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς Colette.

Εἶναι φυσικὸ ἢ ἱστορία τῆς Λέας ντὲ Λομβάλ μιᾶς ντεμι μονταῖν τοῦ 1900, ὡραίας ἀκόμη μὲ κείνη τὴν πολὺ γλυκεῖα ὁμορφιά τοῦ ὑπερώριμου ροδάκινου πού ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ κυλιστεῖ στὸ χῶμα καὶ θὰ σαπίσει πού ὁ συντηρούμενος ἀπ' αὐτὴν ἀγαπημένος τῆς ὁ Cheri—γιὸς τῆς καλύτερῆς τῆς φίλης, μιᾶς ντεμι—μονταῖν κι' αὐτῆς, πού θὰ μποροῦσε νὰ γίνει καὶ δικὸς τῆς γιὸς καὶ εἶναι κατὰ κάποιον τρόπον ἀφοῦ μέσα στὰ δικά της χάρδια καὶ πιὸ πολὺ μὲ τὴν δικὴ της τὴ στοργὴ μεγάλωσε— τὴν ἀφίνει γιὰ νὰ παντρευτεῖ μιὰ κοπέλλα 19 χρονῶν καὶ μετὰ ἓνα δίμηνο γαμήλιον ταξίδι, στοιχειωμένο ἀπ' τὴν ἀνάμνησίν τῆς ξαναγυρίζει κοντὰ τῆς γιὰ μιὰ νύχτα μόνον γιὰ νὰ ξαναφύγει ὀριστικά αὐτὴ τὴ φορὰ ἀκολουθώντας τὰ νιάτα καὶ ἀφίνοντας τὴν ἔρημη σιὸ κατώφλι τῶν γηραιῶν,— ν' ἀφίνει ἀσυγκίνητο τὸ ἑλληνικὸ κοινὸ πού ἔχει φυσιολογικὰ κριτήρια γιὰ τὸν ἔρωτα στὴ μεγάλη του πλειονότητα καὶ μόνον τὸν ἄντρα δέχεται νὰ εἶναι μεγαλύτερος καὶ πάλι ὄχι σὲ σημεῖον πού νὰ εἶναι πατέρας τῆς γυναίκας στὰ χρόνια.

Γι' αὐτὸ ὁ θίασος πού ἀναλαμβάνει τὸ ἀνέβισμα ἑνὸς τέτοιου ἔργου—γιὰ νὰ παραβλέψουμε τὸ ἐρώτημα ποῖα ἀνάγκη εἶταν ν' ἀνεβεῖ ἓνα ἔργο πού μόνον ἡ μόδα πού ἔχει ἐφέτος ἡ Colette σὴν πατρίδα τῆς,—γύρισαν σὲ φιλμς τὴ Gigi, τὴν Julie de Carneilhan (μὲ ἐλάχιστην ἐπιτυχία γιατί ἡ κινηματογραφικὴ μεταγραφὴ ἂν ὄχι περισσότερο τοῦλάχιστον ἴσα μὲ τὴν θεατρικὴν ξεγυμνώνει τὶς περισσότερες φορὲς ἓνα μυθιστορηματὸν τοῦ εἴδους τῆς Colette), τὴν παρακάλεσαν καὶ δίνει ἀπὸ τὸ ραδιόφωνον ἀπομνημονεύματα κλπ. κλπ. δικαιολογεῖ τὸ ἀνέβασμά του στὴ Γαλλία—ἔχει πολὺ δύσκολη δουλειὰ μπροστά του καὶ χρειάζεται πρόσωπα πού νὰ μποροῦν νὰ δώσουν ἓνα σύνολον πού νὰ προδίνει ὅσο τὸ δυνατὸ λιγώτερον τὸν ἰδιότυπον κόσμον τῆς Colette.

Φανταστῆτε τώρα τὴν κυρία Κατερίνα, τὴν ἰδεώδη Katy στὸ «Ἡμέρωμα τῆς Στρίγλας» νὰ παίξει τὴν ὄριμη, τὴν ἀναλισκόμενη ἀπὸ ἔρωτα καὶ στοργὴ καὶ αἰσθησι τῆς φθορᾶς, Λέα, ἓνα ρόλον δηλαδὴ τελειῶς ἀπροσάρμοστο στὶς πολλὰ καὶ ἀναμφισβήτητες ἰκανότητές τῆς.

Ὅσο γιὰ τὸν κ. Ἀλεξανδράκη, δὲν μπορεῖτε νὰ φανταστεῖτε, ὅσο καὶ ἂν προσπαθήσετε, τίποτα. Μόνον ἂν τὸν δεῖτε θὰ νοιώσετε, ἂν τὸν εἶχατε χειροκροτήσει πέρυσι, ἔνοχος σὰν καὶ μᾶς τοὺς ἄλλους πού βιαστήκαμε νὰ τὸν ἀναγνωρίσουμε πρωταγωνιστὴν.

Καὶ ἡ νεαρὴ Δις Ἀντιγόνη Βαλάκου εἶναι ἐκείνη πού εἶταν στὸ Νυφιάτικο Τραγούδι ὅπου πρωτόκανε πέρυσι τὴν ἐμφάνισίν τῆς. Τὸ ἴδιον περίτρομον ὕφος, ἡ ἴδια ἀσταθὴς φωνούλα πού δὲν ταιριάζει στὴν Ἐντμέ, τὴν γυναῖκα τοῦ Cheri, πού ὅσο κι' ἂν εἶναι νέα δὲν παύει νὰ εἶναι ἐπικίνδυνη μὲ τὴν ψυχρὴ ὁμορφιά τῆς καὶ τὴν μετρημένη τῆς αἰσθη-

ματικότητά ὅπως τὴν θέλει ἡ Colette.

Γιὰ τὶς κυρίες πού παρόδησαν τὶς φίλες τῆς Λέας—συμπεριλαμβανομένης τῆς κυρίας Στεφανίδου στὸ ρόλον τῆς μαμᾶς Πελοῦ τῆς μητέρας τοῦ Cheri, δὲν θὰ πῶ τίποτα.

Κ' ἔμεινε μόνον ὁ Βεάκης σ' ἓναν ἐντελῶς ἀσήμαντον ρόλον ἑνὸς εὐνοουχισμένου λέοντα πού ἀργοπεθαίνει στὴ σκιά τῶν πρὶν ὡραίων, γιὰ νὰ δείχνει τί θὰ πεῖ νὰ εἶσαι ἡθοποιός, μεγάλος στ' ἀλήθεια ἡθοποιός

Ἄγλαϊα Μητροπούλου